

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nu har både hr. Gade og hr. Holger K. Nielsen gentagne gange henvist til det radikale vælgerkorps, som ikke er helt enig, og det er jo ganske korrekt. Der var 60 pct. i den radikale hovedbestyrelse, der sagde ja, og 40 pct., der sagde nej. Det er en helt klar opfattelse i Det Radikale Venstre, at når vi den 2. juni skal stemme, så er det i sidste ende en personlig stillingtagen ud fra den opfattelse, at enten tror man, at et tættere samarbejde i EF er vejen, en mulig vej, for at løse de store udfordringer, som vi er enige om skal løses, eller også mener man ikke, at et tættere samarbejde er vejen.

Når SF siger, at der vil blive en genforhandling, så er det jo SF's fromme håb. SF tager så et flertal af befolkningen, såfremt der bliver flertal for et nej, til indtægt for, at SF synspunkter bakkes op. Men det eneste, vi i virkeligheden ved, hvis det bliver et nej, er, at et flertal i befolkningen ikke vil en tættere integration. Det er det eneste, vi ved, og det er det eneste, befolkningen har krav på at få respekteret.

Derfor er det en illusorisk situation, at der skulle være en mulighed for genforhandling. Hvad vil de andre EF-lande gøre i en sådan situation? Jamen det hele vil vente, og vi vil fortsætte i EF med den Romtraktat, vi har, og det er også det eneste, der kan læses ud af et flertal, der siger nej.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Til hr. Glønborg vil jeg gerne gøre en bemærkning, for jeg har sandelig også mødt hr. Glønborgs synspunkter i den offentlige debat.

Hr. Glønborg spørger: Hvad skal vi så overhovedet med en folkeafstemning? Jamen det forholder sig faktisk sådan, at det slet ikke er noget, der er til diskussion. Folkeafstemning skal vi have, for det bestemmer grundloven at vi skal have i situationer, hvor der overlades beføjelser til mellemfolkelige myndigheder, så det spørgsmål har grundloven afgjort for os. I den folkeafstemning har befolkningen selvfølgelig muligheden for at sige ja, og den har muligheden for at sige nej. Befolkningen har en soleklar ret til at sige nej, hvis den ikke ønsker forhandlingsresultatet.

Det, som jeg advarer imod at tro, er, at der kan blive tale om en form for genforhandling, hvor vi bare kan sidde og pille det ud, som hr. Gade og hr. Holger K. Nielsen ikke kan lide, og så sætte en hel masse af det ind, som vi ikke kunne komme igennem med under 12 måneders intense forhandlinger på en regeringskonference. Jeg er lige ved at sige, at så god er verden ikke. Og så god er Europa altså heller ikke.

Befolkningen har en soleklar ret til at sige nej, men den har også krav på at kende vores bedste bedømmelse af situationen, hvis der siges nej. Og den vil, som hr. Holger K. Nielsen sagde det, være overordentlig vanskelig og kompliceret. Det mener jeg det er en pligt at gøre opmærksom på.

Så er det i øvrigt min opfattelse, at afstemningen den 2. juni bør blive et ja, fordi der efter min vurdering er så mange positive træk i forhandlingsresultatet, at det er at håbe, at det også vil afspejle sig i afstemningsresultatet.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Hr. Gade taler om ansvarlighed, men det turde jo være klart, at hvis der opstår væsentlig usikkerhed – som hr. Holger K. Nielsen nu også siger at der gør ved et nej – så må det naturligvis være dem, der anbefaler et nej, som pådrager sig det væsentligste ansvar for den usikkerhed; det turde være åbenbart.

Det er derimod ganske usikkert, hvordan situationen kan løses, hvis vi siger nej. Der vil jeg gerne rette den misforståelse, som navnlig findes hos Fremskridtspartiets talere, at vi har retten på vor side i henhold til Romtraktaten. Om det, der vedrører ændringer i Romtraktaten, er det rigtigt, at der skal være enstemmighed. Men her er der altså tale om en ny traktat, hvis ene ben, eller søjle, som man kalder det, er Romtraktaten. De to andre dele er uden for Romtraktaten, og dér har vi naturligvis ikke nogen indflydelse på, hvad de andre vil gøre, hvis vi siger nej.

Det er på Romtraktaten, vi har indflydelsen, og derfor kan vi sige, at vi gerne vil forhandle med dem om at give dem ret til at bruge Romtraktatens institutioner; det kan være vores forhandlingsgrundlag for at få indrømmelser til Danmark på de felter. Men vi får det næppe på nogen måde på de andre områder af Maastrichttraktaten.